

Meninger — om man ved at indrømme den Frihed, der kræves som personlig Frihed for Enhver, udfætter Samfundet for Fare eller ikke. Forfaavidt tror jeg altsaa, at vi kunne lade Betragtningerne med Hensyn til den personlige Frihed ligge, idet jeg er overbevist om, at de ærede Forslagsstillere selv, naar de komme til den Erkjendelse, at det, som den personlige Frihedsret formentlig kræver, vilde udsætte Samfundet for Fare, ikke ville fastholde Fordringen om en Reform som den, hvorom der her er Spørgsmaal. Der er imidlertid Betragtninger, som medføre, at den hele Stemning for Sagens Gjennemførelse er saa almindelig, som den er; jeg tror, der er andre Ting, som have en væsentlig Indflydelse paa den Strømning, der gaar i denne Retning, og det er navnlig de Betragtninger, som kom frem, da denne Sag forrige Gang var til Behandling her i Thinget. De ærede Medlemmer, som allerede da havde Sæde i Folkethinget, ville maasse erindre, at der, da den ærede Ordfører for Forslagsstillerne havde begrundet sit Forslag, og da den daværende Justitsminister i Almindelighed havde udtalt sig om Sagen, optraadte en Række af Talere, som forlode dette almindelige Standpunkt og derimod fortrinsvis meddelte forskellige Erfaringer, de hver i sin Kreds havde gjort, idet de meddelte Beretninger om Tilfælde, i hvilke det havde vist sig, at forskellige Folk vare blemne hjuløne af uautoriserede Læger, eller med andre Ord af Kvaakalvere, hvorhos det fremhævedes, at disse Folk tildels forgjæves havde søgt Hjælp hos de autoriserede Læger. Under Indtrykket af hele denne Række af formentlige Erfaringer fremsatte man da det Spørgsmaal, om man ikke vilde erkende, at der var en Urimelighed i en saadan Tingenes Tilstand, under hvilken man formentlig Folk at søge Hjælp, hvor de kunde faae den. Man kom gennem Frensstillingen af disse enkelte formentlige Erfaringstilsælde til, hvad ogsaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i Dag gjorde gjældende, at fremsætte den Paastand, at der foreligger en Række af Domme, som have ført til et Resultat, der for enhver Billigtænkende maa fremsætte sig som haardt og aldeles usforvarligt. Jeg tror, det er disse mange formentlige Erfaringstilsælde, som rundt omkring have vakt Stemning for en Forandring paa dette Omraade; men overfor den Række af Betragtninger, der saaledes er kommen frem, vil jeg gjøre gjældende, hvad ogsaa det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds har anført, om ikke i Dag saa da han havde Ordet ved Sagens Behandling i forrige Samling, at man ikke kan ville, at uvidende eller egenlyttige Personer — for ikke at tale om Bedragerer — skulle have Lov til at misbruge deres Medlemmeflers Godtroenhed, skulle have Lov til at drage Nytte af deres Mangel paa Indsigt til at forpøge deres egen Gøvinst, naar de derved udsætte deres Medborgere ikke alene for

at blive af med deres Penge, men maasse ogsaa for at lide uoprettelig Skade paa Helbredet; dette kan Ingen ville. Saaledes omtrent udtalte det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds sig, og han tilføiede: Hvad vi ville, er kun, at der, naar der er Indsigt og Dydighed tilføiede, skal gives Tilladelse til, at den Vedkommende over Lægevirksomhed, og han skal ikke straffes, fordi han kommer sine lidende Medborgere til Hjælp. Det forekommer mig imidlertid, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Sindenburg) i den Henseende ikke uden Jøye har gjort opmærksom paa, at Bønskeligheden netop ligger i, at man kan faae en Erkjendelse om, hvorvidt den Person, der ikke har underkastet sig nogen Prøve, men som fremstiller sig som Læge, hører til den ene eller den anden Klasse; hvorvidt han hører til de uvidende og egenlyttige Personer, der kun tænke paa at berige sig paa deres Medlemmeflers Bekostning, eller til de ædle Personer, der, skjøndt de ikke have Statens Stempel, dog ere i Besiddelse af Indsigt og Dydighed og med Glæde kunne deres lidende Medlemmester til Hjælp. I det Dieblit, mine Herrer, man er i Stand til paa betryggende Maade at faae afgjort, om Vedkommende hører til den ene eller til den anden af disse to Klasser, vil jeg være fuldstændig enig med Dem om, at det vilde være usforvarligt, om man vilde negte den Indsigtsfulde at yde Hjælp, og om man vilde formene de Lidende at søge den Hjælp, de kunne faae hos dem, der ere i Stand til at yde den; men Bønskeligheden ligger som sagt i at faae Oplysning derom. I forrige Samling udstemte man de første Paragrafer af det da foreliggende Lovforslag, som gik ud paa — det var i alt Fald Tanken dermed — at udvide den Bestemmelse, der findes i Forordningen af 5te September 1794, hvorved Justitsministeriet — i tidligere Tid Kancelliet — skal kunne meddele enkelte Personer, der have godtgjort særlig Dydighed til at behandle visse Sygdomme, Tilladelse til at øve deres Virksomhed indenfor en nærmere angiven Kreds. Den Del af Forslaget, der gik ud paa at udvide denne Bestemmelse, udstemte man, som sagt, og man gjorde det, fordi man overhovedet mente, at denne Bevillingsmyndighed er forbunden med Mistligheder, og vel ogsaa fordi man mente, at det var forbundet med meget store Bønskeligheder for Justitsministeriet at afgjøre, om den Paagjældende virkelig var i Besiddelse af den fornødne Dydighed. Jeg skal villig erkende, at dette er forbundet med store Bønskeligheder, men jeg tror ogsaa, det var Mening, at det var overmaade vanskeligt at tilveiebringe den Garant, som man selv indrømmer, man bør have paa dette Punkt. Vil man nu imidlertid sige: Vi indrømme, det er vanskeligt at ordne Sagen paa denne Maade, og vil man derimod gaa den Vej, de ærede Forslagsstillere her ere gaaede — en Vej, der forekommer mig at være en ganske anden end den, som bl. A.